

ȘEZĂTOAREA

Anul VII.

Folticenî, Iulie-August 1902.

No. 5 și 6.

Femeea cea proastă

Ci-că hăt demult, demult, pe vremea cînd, după cum spun bătrînii, băetanii de 20 ani umblau în durligî, și fetele de 16 ani numa'n poale, iar flăcăii să insurau la vrista de 30-35 de ani, da nu ca acum, niște mucoși; pe vremea aceea, cum zic, un flăcău tare bogat o pornit să să 'nsoare. Dir la deal, dir la vale, dir într'o parte, dir într' alta, să duce într'un sat la un om tot chiabur, care avea două fete. Cea mai mare, hidă și pogană de n-o ținea pămîntul, și pe lingă acestea era și proastă și bătrînă; iar cea mai mică, tot fată mare, frumoasă în lung și-n curmeziș, și tare cuminte. Cum o vede flăcăul pe cea mai mică, de odată-i pică tronc la inimă! Pentru că orî cît umblasă el, nu mai dăduse încă peste una așa; și nici una, nici două, într'un vorbă cu tată-său.

După ce să 'nvoese din zestre, pornese să facă — cum să zice — pe treabă, adecătelea să pregătesc de nuntă. Da părinții fetei voiau să 'nceapă stogul de la virf și s-o vadă urnită din casă mai întău pe fata cea mai mare.

Sosește ziua nunții. Mirele vine de cu sară cu alaiu și cu scripcari, ca să lea mireasa. Da pe-atunci, să spune, că era obiceiū, că miresele purtau în loc de hobot de peteală, ca acum, un fel de broboadă deasă peste față.

Părinții fetei să 'nțaleg cu nuna cea mare, ca în locul adevăratei mirese, să dea pe fata cea mai mare.

O duc la casa mirelui și a doua zi să cumună. Joacă nunta toată ziua și sara de obiceiū, cînd era la sfîrșitul mesei celei mari, vin și-i ridică hobotul miresei. Cînd colo, care nu a fost spaîma bietului mire și mirarea tuturor nuntașilor, văzînd cît de tare aū fost înșalați. Ce să facă acum bietul om? S-o trimeată acasă, nu-î da voe popa, să rămie cu ea, cum era să trăiască cu sluta 'n casă? În sfîrșit, părinții fetei, ca să nu să mai facă zurbavă și ca să rămie

și cu sluta măritată, i-o mai dat ginerului hartam pe de-asupra zestreii, încă pe atita, și împăcăciune s-o făcut.

Ei, de-acuma aține-te duluță și inghite Agachi praj verde, și apoi du viață cu uritu și cu prostu.

Cu chiū, cu vai o trăit ei, cum Doamne o trăit, pină într'o vreme. Da barbatul să zice c'avea un burduf de bani și-l ținea ascuns într'o camară, unde umbla numai el. De cite-orî să ducea de acasă, el da de grijă nevastei, să nu cumva să umble în camară, c'acolo-i borza.

Intr-o zi el să pornește de-acasă și-i spune, ca de obicei, să nu umble 'n camară, și pe cînd a veni, să-i facă de mîncare curechiū cu carne. Femeea, după ce să duce el, să pune la oglindă, afară, ca să se pieptene; iar o vacă sta culcată jos și ruguma. Să vede că chipul vacii să vedea în oglindă, că de la un timp ea zice vacii: — De, haram afurisit, da altă treabă n'ai, numai să mă strîmbi?

Vaca însă își căuta de rugumat.

— Da nu ț-am spus odată să pleci de-aicea? Vaca pace.

— Ei așa ți-i treaba? Las că te'nvăț eū minte. Și cum zice, incjudată, iea un topor și tae vaca. Apoi aducîndu-și aminte că barbatul i-o spus să facă curechiū cu carne, tae vaca bucăți, bucăți, le 'nșiră pe prispă, apoi tae curechiul fâlii, fâlii și pune pe carne. Chiamă cîni și le spune: Luați sama și-mi păziți curechiul ist cu carne, că să nu vie alți cîni să-l minince. Apoi se iea și pleacă în sat. Cînd vine acasă, găsește numai curechiul, iar carnea o răfuisă cîni. Ciudă mare. Prinde și ea cîni, îi duce în pivniță, îi leagă de cepurile antalelor cu vin și începe a-i bate. Bieții cîni smuncîndu-se, scot cepurile și fug afară schelălăind; iar vinul curge tot din vase.

Văzînd ea una cit asta, ce să facă? Fuga'n hambar, iea sacii cu făină și-i toarnă în pivniță peste vin, ca s'astupe balta.

După asta, vede trecînd pe la poartă un om c'un car cu oale.

— De vînzare ți-s oalele, bădică?

— De vînzare, lelică.

— Cît cei pe ele?

— D-apoi cît dai D-ta?

— Știi ce, bădică? Eū am o borză 'ntro camară și barbatu-meū tot imi spune să nu cumva să imblu la ea, și cū, drept să-ți spun, că mă cam tem să șad cu borza 'n casă. Dă-mi D ta oalele și ie-ți borza.

— Bucuros, zise omul, care 'nțelese îndată cam ce fel de borză-i în cameră.

Trage carul cu oalele în ogradă, le descarcă întră 'n camară și ia borza, adecă burduful cu bani, îl pune 'n car și plecă în drumul lui.

Femea apoi ia oalele și le-nșiră toate prin par, și cind la urmă, rămine o ulciță mai mică, care n'avea loc.

— Dați-vă mai încolo, să'ncapă și ulcița asta, zise ea oalelor. — Da dați-vă mai încolo, vă zic, ce mai așteptați? — Oalele pace. — Așa! nu vreți? Ei, lasă, că v'arăt eu vouă! Ia o măciucă și jap, jap! în oale, pînă le strică pe toate. Apoi ia ulcița cea mică și o pune într'un par, singură.

— Ia, așa! Auzi? Din pricina hîrburilor istora, să nu încapă ulcița asta, saraca mititică!

Cind vine barbatul acasă, femea-i iese înainte la poartă și-i spune: — Măi bărbate, nu știi una.

— Ce-i, măi femeie? Îi fi mai făcut vr-o dandanae de-a tale.

— Ba. Am dat borza.

— Ce spui?! Zice omu 'ncremenit.

— Am dat borza! Iacă cum: O venit un om c'un car de oale și eu i-am dat borza și el mi-a dat oalele.

— Cui ai dat-o?

— Și eu am pus oalele 'n par și rămăsese asta mititică, care-o vezi colo. Eu n-aveam unde o pune. Eu zic oalelor să se dee în lături, să facă loc și iștei mititele. . .

— Cui ai dat-o, măi femeie, spune!

— Și oalele nu vreți. Da am luat și eu o botă și le-am spart pe toate.

— Ho! moară stricată, destul! Lasă hîrburile la naiba și spune mai repede, cui ai dat borza, strigă omul scos din simțiri.

— Ș'am pus ulcița mea cea mititică în loc. Auzi? hîrburile, să nu vree să se dee în lături! Saraca mititică, uite cît îi de frumușică.

— Ei, sta-ți ar hîrburile 'n gît să îți stee, ci spune odată ce te-utreb: Cui ai dat borza, cum îl chiamă și 'ncontro a apucat?

— De apucat, o apucat în colo; de chemat, du-te și tu și-l întreabă cum îl chiamă.

Fuga omul pe drum, încotro i-o arătat nevasta; da de omul cu borza n-o mai dat nici pînă 'n ziua de azi.

Si de-atunci, se zice, a eșit obicei, ca miresele să poarte be-

teală la cununie și să nu mai imble cu broboadă pe obraz, pentru ca flăcăii la însurătoare să fie feriți de înșelăciune.

Și tot de atunci a rămas și zicătoarea : *Că ajunge o măciucă la un car de oale.*

Const. Teodorescu

institutor, Roman

Basmul lui Bucur hoțul.

Fost' a, ci-că, odată un om sărac, dar așa de sărac că nici după ce să bea apă n'avea. — Dacă văzu că-i pling copilașii în vatră de foame, a injugat boii la căruță și plecă pe ici încolo. Ce făcu el ce drese, că găsi o băncioară de mălaiu, și se întorcea cu el acasă, dar când s'apropie de casă, numai ce să vezi că se înțepeni o căruță în oleacă de noroiu. Hăis plăvan, cea! pădurean, să se miște căruța, pace! Mai veni și altul cu boii, dar nici cu patru n'o putu cirni. Când se căsnea el acolo, vede un uncheaș cu o barbă lungă, s'apropia de el (ăsta era dracu). — Măi, omule, zise el — ce-mi dai tu ca să-ți scot eu căruța ?

— Apoi de, zise omul, cam ce să-ți dau ?

— Să-mi dai un lucru de la tine d'acasă ?

— Apoi ce să-ți dau, nevasta poate ?

— Nu nevasta.

— Copiii atuncea, căci am trei copii.

— Nici vr'un copil din cei trei.

— Apoi dacă nu nevasta și cei trei copii, atunci fie, îți dau ce vrei.

— Bine, a zis uncheașu, și cum puse mina pe căruță să și deschedecă.

Când ajunse omu nostru acasă, găsi nevasta și un copilaș lângă ea ; acum pricepu el ce ceruse uncheașu și rămase copilul făgăduit lui dracu.

D'atunci trecu multă vreme ; se făcuse copilul dracului flăcăiaș, când într'o zi numai se pomeni tat-su cu el că și luase o traistă și un băț, și-i spuse că pleacă la ăl de i l-a făgăduit.

— Mergi sănătos, fătul meu, zise tatăl cu lacrămile pe obraz. Și să duse băiatul, se tot duse ; când la un apus de soare, ajunse într'o poiană ; aci minune mare : în mijlocul poanei un fag mare,

crăcile toate erau ciuntite și în fie-care ciot atirnată câte o armă, și erau o mulțime de puști, pistoale, iatagane, cuțite. Și când sta el și se miunna de așa istorie, numai ce se pomenește față în față cu un om voinic, cit un stejar, și înalt cit un brad. Țsta era Bucur hoțul, care d'atitea păcate ce făcuse nu se mai găsea loc nici în iad de el. Când se răsli odată, mai că nu intră în pământ flăcăiașul nostru, doar că putea murmura că-î un biet om sărman și că-î făgăduit lui dracu, ș'acolo merge acum. Când auzi Bucur așa, mai că nu sări în sus de bucurie; îl rugă pă flăcău să întrebe și despre el pă dracu, multe păcate are și cum le-ar putea ispăși? Și dacă-î făgădui flăcăul, apoi îi dete drumul. Mai merse flăcăul nostru ce merse, și printr'o pădure ce-î dete în gînd, se puse și-și făcu o bisericuță mititică și-o băgă în traistă. Când soarele era la toacă, se pomenește d'odată inaintea unei porți; aci era iadul. Intră și el nănutru, se mai suci, se mai invîrti, mult nu stătu pă gînduri, scoase din traistă bisericuța, o puse jos și după ea zicea să facă alta mai mare. Ciud tot ciocănea el, tot cioplea, iaca numai vine un drac.

— Da ce faci tu acolo, măi?

— Ia vă fac și vouă o bisericuță, că cit e de mare ținutul ăsta a vostru, n'aveți nici una.

— Mă, fugi d'acolea cu biserica; cînd o auzi tartarul, te omoară.

— Ce să omoare, măi! ia să vedem, lui îi dă mîna să vie la mine, că-î dău cu biserica în cap.

Ba sucită, ba invîrtită, el de loc; lucra inainte și se tot uita la biserica mititică.

Pleacă drăcușorul să-î spue ălui măi mare. Când auzi tartorul, într'un suflet veni la el.

— Ce faci tu aci, mă?

— Dar tu nu vezi ce fac!

— Mă, ești d'aci cu biserica la cu tot.

— Nu es, dacă mi-ai da zachisul ăla care ți l-a dat tata cînd eram mititel, apoi plec; dar alt-fel nu.

— Mă ești afară că te bag în cămara lui Bucur hoțul.

— Nu es, vă fac biserică aci.

Dacă văzu dracu și văzu că n'o poate scoate la capăt cu el, apoi îi dădu contractul ăla, c'a fost avînd dracu contract cu tat-su.

După ce i l-a dat și l-a rupt, tot nu pleca și lucra la biserică, dracii s'a fost strins împrejurul lui; dar nici unul nu îndrăsnea să n'uptorie de el.

— Dar acu ce mai vrei, măi, a fost zis tartarul !

— Ce vreați, ia să-mi arăți și mie cămăra lui Bucur hoțul. N'avu încotro dracu, trebui să-i facă gust, și-l duse acolo la odaia aia. Când acolo ce să vezi, o odaie de her, un pat tot de her și dedesuptul patului un fel de grătar ; d'acolo a fost eșind vâlgărie de foc, și de para focului patul era roșu, iar sus podeala nu era ca toate podelele, ci era de ceară și de dogoarea focului s'a fost topit și cădea picături jos. Patul ăsta era pregătit pentru Bucur.

S'a fost minunind flăcăul nostru, și numai ce-i veni lui că întrebă pă tartar :

— Multe păcate să fi făcut Bucur ăsta ?

— Hei ! multe, așa de multe că numai încap nici în catastrifurile noastre.

— Și oare nu le-ar mai putea el ispăși nici odată ?

— Ba le-ar putea, cum nu.

— Ei, ca cum să facă ?

— Apoi cum, să ia și să facă un foc de crăci de măr dulce, și din focul ăla să ia un tăciune și într'un vîrf de munte să-l vire cu arsura în jos, ș'acolo să care apă și dacă s'o prinde ș'o face mere, apoi să se sue sus, să scuture de 3 orî, și cite mere o mai rămînea, cu atitea păcate moare el.

Dacă află astea, pleacă flăcăul nostru din iad. Când ajunse în poiană, se întîlni iar cu Bucur, îi spuse cum văzuse odaia, cum era și cum ar putea să-și ispășească păcatele ; dar la urmă nu-i spuse ca să se sue sus și să scuture, ci îi zise numai c'atunci cînd s'o prinde să-l caute pă el, și-și luă ziua bună și plecă. — Cum îl învățase flăcăul așa făcu, și cără la apă în vîrfurile piscului trei ani de-a rândul, fără să dea semne că s'ar prinde. Al patrulea an începu să-i dea ciotului ăla lăstari și pînă se făcu mare, mai cără încă trei ani. Cît era el de voinic, Bucur, acum tot suind și scoborînd i-se făcu-se sârmanul șira spinăreii ca toarta cîldăreii. — Al șaselea an s'a făcut mărul mare și nu se mai știa ce de flori avea. A plecat atunci Bucur să-l găsească pă flăcău. A umblat el cît a umblat și l-a găsit. D'atunci, flăcăul ăla s'a fost făcut chiscop, așa a fost de bun la D-zeu. S'au dus acolo la măr amîndoi, mărul a fost avînd mere de se rupea crăcile. Atunci a zis chiscopul lui Bucur să se sue sus și să scuture de trei orî și cînd isprăvi de scuturat mai rămase în vîrf trei mere.

— Iacă, Bucure, zise chiscopul, numai cu trei păcate ai mai rămas. Iar Bucur, cînd să se dea jos de pîritură ghine ce-i părea,

numai s'a scăpat jos din măr și pînă jos nu s'a mai ales nimic de el, de cît trei firicele de țarină.

(Din Urechești, R. Sărat)

Hristian N. Țapu.

—||—

Povestea Pinei.

Era odată o babă și un moșneag. Baba avea trei fete și moșneagul un băet. Băetul moșneagului păștea toată ziua vitele la cîmp. Intr'o zi băetul zice : „Tată, dă-mi și mie un vițel să fie al meu“. Dar mama lui care era maștină, nu vroia cu nici un chip să dea moșneagul un vițel băetului, și-î vinea să moară de ciudă cînd moșneagul i-a dat un vițel. Văzînd ea că moșneagul ține mult la băet, și-a pus în gînd să-l omoare cu orî-ce chip. A doua zi l-a trimis din nou cu vitele la păscut, nemîncat și nebăut, dar mai pe urmă a făcut o turtă cu cenușă și a trimis fata cea mai mare după dînsul. Bouțul băetului era năsdraivan și zice stăpinului său : „Stăpine, stăpine, cum ai să trăești cu o turtă de cenușă ; mai bine sucește cornul meu cel sting“. Și cum a sucit cornul cel sting, s'a făcut o masă cu tot felul de mîncări și de băuturi. Băetul s'a pus și a mîncat bine și din slab ce era, s'a făcut un băet gras și frumos că la soare te puteai uita, dar la el ba. Fata cea mare a adormit pe drum, și cînd s'a trezit a svirlit turtă de cenușă, iar măsei i-a spus o minciună. Baba văzînd că băetului îi merge bine, și că se face din zi în zi mai frumos, nu știa ce-î, și a trimis și pe fata cea mijlocie ; dar și aceasta a adormit pe drum și turtă de cenușă a svirlit'o. Amu, a trimis ea și pe fata cea mai mică, și aceea a văzut tot ce făcea băetul, că a luat cornul dela vițel, că s'a făcut o masă bogată și că băetul a mîncat. Fata s'a dus acasă și a spus măsei tot ce a văzut.

Sara, cînd moșneagul a venit acasă, baba i-a zis : „Moșnege, ești m'am îmbolnăvit rău de tot ; și să știi că mor, crăp, dacă nu vei tăea vițelul băetului ca că-l minine.“

Cînd, sara, băetul s'a întors cu vitele de la cîmp, tată-său îi zice : „Dragă băete, fi-oîu da o păreche de boi, numai să lași să taiu bouțul fău ca să minine mă-ta, căci almintrelea moare.“ Pe drum iusă bouțul spuse băetului : „Stăpine, stăpine, cum oîu ajunge acasă, aî să mă închidă în ocol ca să mă prindă și să mă tae. Dar să știi că ești n'am să staî la nimene decît la D-ta ; și cum m'eî prinde, săi calare pe mine și să fugim“. Băetul a făcut

așa cum i-a zis bouțul, și sara în ocol, cînd moșneagul aștepta cu cuțitul în mîină, el a încălecat pe bouț și a fugit amîndoi.

Și aș mers cale lungă să le ajungă, și a doua noapte aș ajuns într'o pădure. Atunci bouțul a zis: „Stăpîne, să poposim aice, D-ta să mîincî și să pase și eș ceva“. Amu, după ce băetul a mîncat, bouțul s'a dus la păscut. Și tot stînd băetul așa culeat, gîndindu-se acasă a adormit. Și numai iată că vine pajura cea mare și-i zice: „Flăcău, flăcău, dormi? Dar unde ți-i bouțul tău?“ — „S'a dus la păscut“. — „Dacă a veni de la păscut să vie la lacul de lapte, să se bată de trei ori în capete cu mine“.

Cînd bouțul a venit de la păscut, flăcăul îi spune ce a zis pajura; el s'a dus și a omorît pajura cea mare. Cînd s'a făcut ziuă, bouțul zise stăpînului: „Haî, stăpîne, încăleacă pe mine și să mergem.“ Ș'aș mers, ș'aș mers, și tot într'o pădure aș innoptat. Băetul după ce mîncă, se culcă și adormi, iar bouțul se duse la păscut. Și cînd îi era somnul mai dulce, iată că vine pajura cea mijlocie și-i zice: „Flăcău, flăcău, dormi? da unde ți-i bouțul tău? Dacă a veni de la păscut, să vie la lacul de lapte, să se bată de trei ori cu mine în capete.“ Bouțul s'a dus și a omorît și pe pajura cea mijlocie, și cînd s'a făcut ziuă, bouțul a venit la stăpînul său și i-a zis: „Haî stăpîne să mergem“. Si aș mers toată ziuă, iar sara aș poposit tot într'o pădure. Peste noapte a venit la flăcău pajura cea mică și a spus flăcăului că bouțul să se ducă la lacul de lapte, să se bată cu ea în capete. Bouțul s'a dus, dar a fost omorît de pajură. El însă știa lucrul acesta și zisesă stăpînului: „Cînd are să mă omoare pajura, are să sară un corn la dreapta și unul la stîngă; tu să ieî cornul stîng și să nu-l sucești pînă nu veî ajunge la un cîmp curat.“ Dar el, după ce a plins pe tovarășul său, a mers, a mers, și din pădure tot n'a mai eșit. Atunci i-a venit în gînd să deschidă cornul, și cînd l'a deschis, s'a umplut pădurea cu tot felul de vite și tot felul de păseri. Cînd a văzut el aceasta, s'a umplut de jale, s'a pus jos și a plins, a plins mult, ne știind ce să facă și cum să adune toate vitele înapoi. Si cum plîngea el, numai eacă că-i vine un balaur la dinsul și-l întrebă, de ce plînge? „Cum n'oi plînge, zice el, că nu pot aduna înapoi vitele, ca să pot eș la un cîmp curat“. Dar balaurul, care era un zmau spurcat, a zis: „Măi băete, dacă tu nu te-î însura cit îi trăi tu, eș te-oi ajuta să-ți stringi vitele; dacă ai să te însori, să fiî al meu cu trup și suflet, chiar din ziuă cununiei“. Băetul a făgăduit, și balaurul i-a ajutat de a strîns atîta nămol de vite și l-a scos și la un cîmp cu-

rat. Și cînd a deschis cornul, a umplut cîmpul cu vite și păseri. Aiuncî el s'a pus, a făcut ocoale pentru vite și a strîns mîncare pentru ele. Și s'a făcut boer că nu mai era altul ca dînsul. Și într'o zi aî început alți boeri a-i zice : „Băete, băete, de ce nu te însori că aî atîta avere, și aî cu ce ține o femeie“.

Atuncî el le-a spus ce i s'a întîmplat cu balaurul. Dar ei i-aî zis : „Cînd te veî cununa, noi cu toțîi vom veni cu puștele și pistoalele încarcate, și avem să-l omorîm“.

Cînd era în ziua nunțelî, hop și balaurul, și a pus o falcă în pragul de jos și una în cel de sus, ear mesenîi aî înghețat de frică cu toțîi.

Atuncî a sărit pînea de pe masă înaintea balaurului și a întrebî ; „Ce vraî tu, balaurule ?“ — „Vraî să eaî capul mirelui“. — Pentru ce să ei capul mirelui ; ce țî-a făcut mirele să-i ei capul ? — „Eî am avut cu dînsul o vorbă odată, ca să nu se însoare, și el s'a însurat“. — „Pentru atîta să-i ei capul, a zis pînea ? Eî cite am răbdat și tot nu mă supăr. M'aî sămănat și m'aî grapat cu grapa, și de acoloa a dat ploae mare și am crescut ; soarele m'a fript, m'a ars și m'a copt, săcerătorîi m'aî tăet cu săcerea și m'aî făcut snopi ; și m'aî pus în clăi și aî venit cărătorîi și m'aî împuns cu țapoaele și m'aî svîrlit în car. Și eî am răbdat toate ; rabdă și tu ! Și aî adus căi și m'aî treerat ; și caîi m'aî farmat în picioare, și am răbdat ; rabdă și tu ! Și m'aî svîrlit cu lopata și m'aî vînturat și am răbdat, rabdă și tu ! Și aî venit harabalele și m'aî încarcat cu dimerlia și am răbdat ; rabdă și tu ! Și m'a dus la moară și m'a măcinat, și m'a adus acasă și m'a cernut prin sită, și am răbdat ; rabdă și tu ! Și m'a pus la frămîntat și m'a dospît, și m'a frămîntat și a dat focul în cuptor și m'a fript și m'a ars și iacătă-mă, is pine frumoasă pe masă ; și am răbdat, rabdă și tu !“.

Și balaurul a crăpat drept în două, și a rămas mirele cu mireasa. Și am încălecat pe o poartă, și am spus o miuciună toată ; și am încălecat pe o șea, și am spus-o așa.

(Auzîtă de la Ruxanda Sulim din Botoșanî, 1901).

Teodor Gr. Goilav.

Bucătăria poporului.

Coliva se face orî din grîu orî din orez. Pentru colivă grîul

se alege de neghină, se udă cu puțină apă — se aburește — și se pisază în piună de se scămoșază. Spalat bine, pentru a se curăți de *hoispha*, se pune la fert, avînd de grijă să se tot mestece în oala în care fierbe cu o lingură, ca să nu se afume. Cînd griul e fiert de-ajuns și scăzut, se pune de se răcește și pe urmă se îndulcește cu zahar ori miere. Ast-fel pregătit, se pune pe tabla, i se dă o formă rotundă ori patrată potrivită, se presară cu cafe prăjită ori făină de griu prăjită, pînă se face ca cafeaua, și peste fața asta se fac cruci și figuri cu zahar pisat, împodobindu-se încă și cu pu de zahar ori cu strafide roșii. Podoaba aceasta o face cine poate. Coliva ast-fel pregătită se duce la biserică să se sînțască. Colivă se face la praznice, la panahizi, la lumormintări și se duce și ca jertfă la biserică. În mijlocul colivei se pune tot-dea-una o luminare. Coliva se imparte între fețele bisericesti, lăsîndu-se ce-va și bine-credinciosului. Din coliva sînțită se dă și oamenilor cu care te întilnești. Fetelor de popă, *cruscute cu colivă* (care minîcă colivă multă) li se zic *colivărițe*, în luare de ris.

Covașa e o mincare de post. Țarani de pe la munte n'o prea cunosc. Covașa se face din făină de popușoi dată prin sita cea deasă, în următorul chip : se ia o puțină curată, se pune în ea făină cernută prin sita deasă, și *cuib* de borș, turnîndu-se în pulina acoperită apă clocotită, pînă se umple. Stînd 5, 6 ceasuri la căldură, covașa capătă un gust acrișor, și ca să poată fi întrebuințată la mincare, se fierbe la foc. Ca să aibă gust bun și să se înăcrească ușor, în făina de popușoi se pune și un pumn de făină de griu. Covașa se minîcă cu mămăligă prăjită ori cu malai dulce. Vara nu se prea face covașă. Covașa are mare asamanare cu *braha* (braga).

Laptele dulce ori dulcele — cum îl numesc săteni de la munte — se minîcă fert cu mămăligă. La cei mai mulți singura ființă care *îndulcește* casa țaranului e vaca. Laptele de oae numai primavara se minîcă fert cu mămăligă, pînă a nu se strînge oile și a se pune pe brînză.

Laptele *crud* (nefert) nu-î bun de mincat. Cînd laptele se fierbe în vase necurate, se corăsește (se încheagă).

Unele babe, pentru ca vacile să aibă lapte mult și bun, le descîntă de *mană*.

Laptele cel mai bun se capătă toamna și de la vaca cu mînzat. Laptele dulce se pregătește cu crupe, cu orez, se îngroașă cu făină, cu pasat, cu tocmagi, ș. a.

Crupele se fac la rișniță ori la moară din grăunțe de popușoi. Laptele cu crupe se prepară așa: se strecură laptele prin *sitișcă*, pentru ca să nu fie cu gozuri, și se pune în oală ori în ceaun, la fert; peste lapte se pun crupe spalate bine și curat, se lasă de ferb bine, mestecîndu-se în ceaun cît de des spre a nu se afuma, și după ce-s gata, se pun de se răcesc. Turnate în *blid* (strachină) se dă la copii și casași spre ospalare. Laptele îngroșat cu crupe se dă de pomană în *talgere* ori în *ulcele* la moși.

Laptele cu orez se prepară ca și cel cu crupe. Soiul acesta de bucate îl mîncea numai sătenii mai cu dare de mîină, orezul fiind scump.

Posatul e rodul *malaiului măruntel* său al *meiului*. Pasatul, înainte de a se pune în lapte, se bate bine în *chiuă* de se dejghioacă coaja de pe el, apoi se spală în apă curată, și cînd e gata, se pune în ceaunul cu lapte dulce de pe foc. În vas se mestecă des, spre a nu se prinde coaja pe fundul ceaunului și a se afuma. Cînd e fert bine, se adaugă sare, se lasă de se răcește puțin, și apoi se mîncea.

Tocmagi se fac din făină de grîu, muetă cu apă și cite-va ouă, și făcută turtă. Turta accasta strînsă vălătuc se taie mărunt pe masă cu un cuțit. Tocmagi se lasă de se zvîntă. Cînd turta se face numai cu apă, tocmagi sint de *sec*, de *popă* (de post). Laptele cu tocmagi se prepară în urmă ca și cel cu orez. Soiul acesta de lapte se face pe la moși de se dă în vase de pomană. Laptele cu tocmagi îl cunosc mai mult sătenii din partea răsăriteană a județului Suceava.

Laptele îngroșat se prepară așa: se pune pe foc lapte dulce, se îndulcește cu sare și se lasă pînă ferbe. Cînd începe se undeașcă, cu o mîină se țirîie făina iar cu alta se mestecă în lapte, ca făina să nu se facă *totoloși*, și să nu se afume. Cînd laptele e îngroșat după gust, se lasă de se mai fierbe puțin și apoi se lasă de se mai răcește. Pus în strachină, se servește casașilor, ori cînd ei nu-s

toemai mulți, se mîncă cu lingurile de-a dreptul din ceaun, mai ales pe la stîni ori tirle.

Mieșnița nu-î de cit tot lapte îngroșat.

Corasla se capătă de la vacile fatate de curînd. Laptele de la aceste vaci fierbindu se *se corăștește*, avînd un gust dulceag. Corasla se mîncă fără pine și fără mămăligă. Din coraslă se obține și brînză, mai ales cînd vaca fată prin posturi.

Laptele acru se prepară din cel dulce. Laptele dulce fierbindu-se în ceaun ori în oale, și *covăsit* cu cuib de lapte acru, se lasă la un loc potrivit, și peste o zi, două, avem lapte acru. Drept cuib, dacă nu avem lapte acru, putem pune și puțin chișleag. Laptele acru se prepară și în *berbinți*, cînd voim a face cantități mari. Ca să avem lapte acru bun, laptele trebuie să fie fert în totdeauna. Laptele acru se face ori din laptele de vacă, ori din cel de oi, ori din lapte dulce amestecat de vacă cu de oi.

Cel de primăvară e cel mai bun.

Lapte acru de oi se prepară, cu mult meșteșug, de țaranii de la munte. Muntenii Suceveni sunt vestiți pentru laptele lor cel acru. Laptele acru de oi începe a se face pe la finele lui August, după ce s'aũ *răscolit* (deosebit) oile, și prin luna lui Septembrie.

Muntenii Suceveni, în vremurile mai vechi, pe cînd erau capre multe, amestecau laptele de oi cu cel de capră. Astăzi caprele rărîndu-se, ei amestecă laptele de oi cu cel de vaci.

Laptele acru de oi cel mai bun e cînd se face *sadea* din lapte de oi. Înainte de a se pune laptele în berbinți el se fierbe. Unii baci pun în laptele de oi și apă, și ca să nu să cunoască pun zamă de scoarță de fag, ca să se închege bine ¹⁾.

Din lapte nefiert nu se face lapte acru bun.

M. Lupescu.

CIMILITURI

În anul 1898, Academia Romînă a editat un volum de *Cimilituri* ²⁾ al subsemnatului. De atunci am mai adunat un număr de

1). Com. de I. Teo Ionescu—Cotirgaș.

2). *Cimiliturile Romînilor*, un volum de XIII, 403 pagini, în 16. — 3 lei.

aceste producțiuni ale spiritului poporului. Multe din ele se aseamănă cu cele deja publicate, dar le pun în această nouă colecție, pentru a se putea constata cât e de răspîndită, în țară, fiecare cimilitură.

Persoanele cari au bine-voit a-mi comunica cimilituri, sînt :

D-l *M. Lupescu*, adunate din județul Suceava ;

D-l *S. Teodorescu-Kirileanu*, adunate din județul Suceava, și unele din Glodenî-Parpanița (Vaslui) ;

D-l *Teodor Bălășel*, din județul Vâlcea ;

D-l *Al. Vasiliu*, din Tătăruși, jud. Suceava ;

- D-l *Gh. Rudeanu*, din Rudeni, jud. Argeș ;

D-l *I. Dimitrescu Durău*, probabil din jud. Bacău ;

defunctul acum *V. A. Forescu*, din jud. Suceava ;

D-l *S. Fl. Marian*, din Bucovina, mi-a comunicat o colecție întregă pe care am întrebuițat-o în volumul meu, din care colecție mi-au scăpat cîteva din vedere, și le pun acum ;

În fine eu însu-mi am adunat cîteva personal.

În rîndurile de mai la vale dau la fiecare cimilitură, numele culegătorului, adese ori în prescurtare ; astfel se va cunoaște și locul de origină al fiecărei cimilituri.

Acul.

1. Luciū lucește

la gard îngrădește. — Bălășel.

Albina.

2. Maricuța graba

încunjură dumbrava,

de-a afla

bortă undeva

s-a băga ;

de nu, ba. — Marian

a) Ce am într'un virf de neua

și strigă vai de ea și de ea

eă se teme c'a cădea. — A. Vasiliu

Ariciul.

4. Am un unchiaș

cu barba ca dracu. — Bălășel

5. Am o vacă balțată

cu o mie de haragi pe spate.

S. T. Kirileanu.

Biserica.

6. Cucuetă vinătă

hai la dînsa cumătră. — S. T. K

7. Am o babă bătrînă

ciuciuleți adună. — Bălășel.

Aluna.

3. Vîjița, vai de ea,

joacă într'un virf de neua. —

Marian.

8. Am o oae nucumă
șede jos și deapănă,
și se roagă rugului
și se 'nchină cucului:
Cucule, Măria Ta,
eū mă rog la Dumneta
să-mi dai sania și eapa
să mă duc la soră-mea,
c'am auzil c'o făcut:

doi feți

logofeți

cu părul de aur creț,

cu mațele 'n gavan,

cu singele 'n pahar,

de la Ilie

Pălie,

Giciți, voi logofeți, ce să fie? —

S. T. Kirileanu

Bostanul.

9. Ochi
în plochi,
scindură în groapă,
gheme strinse
funie întinsă. — S. T. Kirileanu

a) Oci în plop,
scindură 'ngrop,
funie 'ntinsă,
gene strinsă. — A. Vasiliu

10. Am un toū roșu;
toată vara îl țin legat,
și toamna se sparge de gras. —
Bălășel.

Bradul și fructele lui.

11. Ce e nalt ca casa,
verde ca mătasea,
și nu se usucă

nici vara, nici iarna
și splinzură jar pe mină. —

Rudeanu.

Briciul.

12. Am un cal de fier
și paște un munte de păr. —
S. T. K.

13. Am o țarcă pintănoaga
stă pe grindă și se roagă,
și se roagă muscăcește;
ce mininecă, prăpădește. —

A. Vasiliu

Broasca

41. Ce-î goală, goală
ca o oală,
și nechează ca o eapă? — S. T. K.
(Glodeni-Parpanița)

Broasca ușei

15. Țigănuș cu haine scurte
rămîne singur în curte — S. T. K.

16. Ce șade la ușa? — Rudeanu.

Buratecul.

17. În tufa lui moș Dan
țipă un puț de ungurean. —
V. A. Florescu

Bulughenele (cartofele)

18. Mă sui în pădurice
să iaū ouă de vovice,
luăi nouă,
lăsăi două,
vovicea să se mai ouă. — Lupescu

Buricul.

19. În mijlocul cîmpului
cuibu lonticului. — Bălășel.

Butea.

20. Nebunul satului
imbrăcat cu cojoc de lemn —
S. T. K.

Cahlita.

31. Am o babă cu nucă 'n c...
S. T. K.

Calul.

22. Am un moș bătrîn, bătrîn:
de barbă-l duc,
de barbă-l aduc. — S. T. K.

Calul și căruța

23. Rădică una
și pe cealaltă,
și bagă carne vie
unde trebuie să fie. — S. T. K.

Capul și păduchia.

24. Am un munte: pe munte o
pădure, și 'n pădure pasc porcii.
S. T. K.

Casa.

27. Coteș lipit,
în el de viețuit. — A. Vasiliu

Cavalul.

28. Am un lemn de două palme,
cînd răsufală, sună valea.
Bălășel.

Căciula.

29. Buzdugan rotund
viră floci în fund. — S. T. K.

- a) Butucaș rotund
mină floce afund. -- Lupescu.

- b) Reteveiu rotund
bagă floci la fund. Rudeanu.

Căruța.

30. Vine lelea de la Huși
călare pe un măgăruș. — S. T. K.

31. Tropa, tropa pe cărare,
enghel, menghel pe spinare,
tetea ursu
după dînsu. — V. A. Florescu

Ceapa.

32. Turtea peste turtea,
buze de purcea. — S. T. K.
(Golden-Parpanița)

33. Sus pădure
jos prescure. — A. Vasiliu, I Dim.

Ceara.

34. M-a trimes Doamna de sus
la cea de jos, să-mi spăl ro-
chia în foc și s'o usuc în
apă. — Bălășel

Cercelul

35. Incirligată,
înbirligată,
în gaură de fată mare băgată.
Rudeanu

Cerul.

36. Cine n'are fund? — Rudeanu

37. Am un ciur de alune
și cu o nucă 'ntre ele.
Rudeanu.

Chiperul [cînd îl pisezi]

38. Cimiliga ligată,
pe la c. aducu-ț-o,
puî de băs îndesu-ț-o. — Lupescu.

Cimpoiul.

39. Am o rață
gudureață,
cu grumajii
gudurlui,
cine-a gici
șapte sate c'or zgirci. — Lupescu

40. Umflă-mi-te,
gimfă-mi-te,
perpeleacul scoală-mi-te,
află-î leacul,
moae-î capul. — S. T. K.

Ciubotele (cismele)

41. Hoț
moț
cînd o scoți,
hir
mir
cînd o vir. — S. T. K.

a) Hișo, hișo cînd o bag;
hișo, hișo cînd o trag;
rău îmi pare cînd o trag,
rău îmi pare cînd o bag. —
Bălășel.

42. Stăi lele să-ți bag pistolul.
S. T. K.

43. D'aci pin' la munte
gropi pin' la genunche. —
Bălășel.

Ciuperca

44. Calugăriță într'un picior.
(Din Cristești, Suceava)

a) Giscă albă într'un picior. —

Bălășel. că-î beî zama. — S. T. K.

b). Am o pălărie bleagă
șede 'ntrun picior. — Bălășel.

c) Am un moșneguț
joacă într'un picioruț. —
A. Vasiliu

Cinepa.

45. O bag tare,
ș'o scot moale,
și-î cură apă din nas. —
Rudeanu.

a). O bag tare
și o scot moale
și-î cură apă din cioc. —
Bălășel.

46. Purecel c.. băț. — Bălășel.

Cintarul.

47. Gan, gan,
buzdugan,
găsiî mațe de țigan;
mă mîeram de ce era:
cîrliță
de mîrșită,
lapte de bivoliță. — S. T. K.

48. Am un cocoș cu mincinele
în gușă. — Rudeanu.

49. Cîrlig în sus,
cîrlig în jos
și la mijloc pasalic. — S. T. K.
(Gloveni-Parpanița)

Cîrligul și fîntina.

50. În lungul,
Leonora,

să-î eî sama
Bălășel. că-î beî zama. — S. T. K.

Cirligul de smul paie.

51. Am un boi : minincă nouă
clăi de fin și balegă nu face. —
Bălășel.

Clampa ușei.

52. Am venit asară la voi
și-am prius pe moșu de buric
și-a făcut țivlic. — A. Vasiliu.

Clopotnița.

53. Coromislă vinată
cucuetă cumătră. — S. T. K.

Clopotul.

54. Pe o vale rotundă vine stan-
ca cîntînd. — I. Dim.

55. Am un cal balan :
cînd nechează
în capul satului se aude. — S. T. K.

56. Eî nu staî nici pe pămînt,
nici în cer ; dar cînd strig, s'a-
ude foarte repede. — S. T. K.

Cloșca și Uliul.

57. Tupilaș pe sub părete
maț belit în cele fete. — S. T. K.
(Glodenî-Parpanița).

Coasa.

58. Cățălușa lipóva
linge cîmpul otóva. — S. T. K.
(Glodenî-Parpanițe)

a) Cățălușă limbravă
șterge cîmpul otovă. — A. Vas

59. Am o țarcă bulearcă
toți cîmpii aleargă. — A. Vas.

Cobza.

60. Ce-î la nas cu luminări
și la pîntece
cu descîntece ? — S. T. K.
(Glodenî-Parpanița)

a) Am o vacă
bandraboarcă,
pe la pîntece
cu descîntece,
pe la îi
cu băcălii. — S. T. K.

b) Am o vacă
bandaboarcă,
pe la pîntece
cu descîntece,
pe la șele
cu mărgel. — S. T. K.

Cociorva.

61. Am un boi negru : bate zece
roși. — S. T. K.

Cofa.

62. Am o vacă,
o duc de coadă la apă — A. Vas.

Corabia.

63. Pană impanată
pe apă lasală,
mila Domnului
în sufletul omului. — S. T. K.
(Glodenî-Parpanița)

Cosciugul, cuțitul și carnea
64. Mă dusei în țirg,
deschisei creața,
și scosei luciul

şi cumpărai roşul ¹⁾— S. T. K. 72. A Tatei spinzurată,
a mamei crapată. — S. T. K.

Coşul.

65. Ursu'n sat
şi ciniî nu bat. — Bălăşel.

Coşul, vatra, uşa

66. Tata lungu,
mama lata,
lelea zbeguiata. — Bălăşel.

Coţofana.

67. Popa intră în biserică,
şi ciomagu il lasă afară. —
Bălăşel.

Crăpătura.

68. Ce-î în casă pe părete şi nu-î
făcut de mină de om? — A. Vas.

Cuiul de la uşa.

69. Şede moşul în cōtruţă
şi băeţiî il trag de p...—
Lupescu

Culmea

70. În pădure născuî,
în pădure crescuî,
acas' dacă m'aduseră
frumos sovon îmi puseră.—
Bălăşel.

Cumpina fîntînei.

71. Pe cea vale lată
şede-o babă cracanaată. —
S. T. K.

(va urma)

73. Ştefan lungul
moae mucul. — S. T. K.
(Glodeni-Piapaniţa).

Cuptorul.

74. Cine şede pe brînci
şi din el minîncî! — S. T. K.

a) Am un moşneag ;
şede pe brînci
şi din e.. îî minîncî.— S. T. K.

Curechiul.

75. Hurdurucî
buldurucî,
şede'ntr'un picioruş — S. T. K.

76. Am un miel alb, creşte în-
tr'un picior. — S. T. K.

77. Mănăstire văruiată
într'un picior sprijinită.— S. T. K.

Curechiul murat.

78. Băgăî mina'n poloboc
şi scot pe prost de bot. —
S. T. K.

Cuţitul.

79. Am o frunză care te omoară.—
Rudeanu.

a). Găinuşă ciuşă
cu minciună în guşă. —
Rudeanu.

Artur Gorovei

1]. Pare că acoastă cimilitură ar însemna, mai bine : punga, banul şi carnea. A. G.

CÎNTECE

457. — Frundzi verdi di oredz
vini puici di ma vedz
pini-s grili măi verdz,
ci daci s'or săcera
orī mi-i măi vede orī ba,
pini codru frundza-ș țini
tăț voïnici trăes(c) bini.
Tăț voïnici trag pī-acasi
la copcii și la nevasti.

458 — Frundzi verdi mărăciuni
măi vâdzul-aī om pi lumi
si pătımasci ca mini ?
Frundzi verdi măr domnese,
pătımăse, nu pătımăse,
ard în foc și nu simțăse.
Citi boali li-am bolit,
di tătī m-am izbăvit ;
asta boali cī-o bolese
nu pocī si măi izbavăse
ci nu-i di la Dumnedzăū,
și-i di la dușmanu mneū
și-i dati cu lucrū răū.

459. — Frundzi verdi di marari
calu-i murgu și fugari
voīnie tinlr și talhari.
Doi mă liagi
doī mā-ntreabi
di-am murguș cu coama neagri.
Eū li spun ci l-am vindut
la tirgu noū pisti Prut.
Da cu bani ce-i făcut ?
Eū li spun ci i-am băut
cu mīndrili di la Prut,
cu moșneagu din Sascut.

460. — Ș'apuī foai iarbi dulci
niei o mīndri nu măi dzici :
Nu be bani măi voïnici ;
fără tătī mīndrile ;
— Tot măi dă, voīnici, dă.
Dzur, dzur, dzur, mīndrili meli
celi nanti supjireli
parci-s trasi prin ineli,
prin ineli, prin verigi
cum is dragi la vonici.

(Auzite de la Vasile Babălăū, de 72
anī, din Tătăruși, Suceava).

461. Frundzuleana trii maslini
ardi inimioara-n mini.
Ardi, ardi, nu si stīngi
și n-ari gurī si strigi.
Ardi, nu si potolește,
nimăruī nu jăluești
cu uritu greū trăești.
Of, urit posomorit
tari m-aī măi hrenuit,
ca ciara m-am ingalbinit,
ca cucuta m-am negrit,
ca ciucoaria m-am uscat,
ca iarba m-am leganat
(Auzit de la V. T. Frij, de 32 anī.
din Tătăruși.)

462. — Frundzi verdi di-abănos
pi drumu țari din gios
meri puīu mīnios,
cu cameșa nispalati,
cu cica niratidzati,
cu gura nisărutati.
Și ti duci, puīule, duci,

si ti duci la Odobești
 mă rog si nu zăbagești.
 S-aduci vin și s-aduci poami
 si și Lița e-o fos[t] toamni.
 Di-î zăbăgi, bădișl, mult
 mi-î găsi moartî-n pămînt.
 Da di-î zăbăgi v-o luni,
 mi-î găsi pi cimpei nebuni
 culegin la matraguni
 cu basmaluța pi mîni;
 di-î zăbăgi pînî-m post
 mi-î găsi pi cum am fost.
 Cîm îi treci pi la noi
 si-ț puî cloputi la boî,
 și zbiciușcă di matasi
 si mni ti-aud eũ din casi.
 Bolnavi di m-oî afla
 eũ la maica m-oî ruga,
 feriasta mni-a destupa 1)
 to(t) la tini m-oî uita.

(Auzit de la V. Babălău)

Culese de **A. Vasiliu**, inv.

463.— Foaie verde iarbă lată,
 scirbitu-î omu cu gloată ;
 pin ce-î gloata mititê
 scirbitu-î și nice pré ;
 gloata dacă crește mare
 scirba sfișit nu mai are.
 De-î fecior, il ie 'n catane ;
 de-î fată, năroc nu are.
 De-î fecior, il cătunește ;
 de-î fată, să văduvește.
 Pin ce 'nsoară și mărită

inima lui mult îi friptă.

Auzit de la Gh. Niga
 din Fundu-Moldovei (Bucovina).

464.— Foaie verde de-alior,
 la fîntină la isvor
 să 'ntilnește-un om c'un dor
 și să muștră pînă mor.
 Tot așa zicea doru:
 că de dor moare omu.
 Latre doru ca și-un cîne
 că de dor nu moare nime.
 Șapte doruri e'am dorit
 și iată că n'am murit,
 dar de unul ce-l dorese
 simțesc e'am să 'nebunesc.

Auzit de la Ioan Lascar
 din Crucea Broșteni (Suceava).

465.— Frunză verde trei castale
 un flăcău c'o fată mare
 s'o dus sara la primblare ;
 ei atîta s'o primblat
 pînă'n dragoste s'o dat.
 Frații ei o auzit,
 murgii că i-o poteovit,
 cu potcoave de aramă
 ca să ție pîn' la vamă.
 Frațiorul cel mai mare
 o 'ntins pușca de călare,
 frațiorul mijlociũ
 o 'ntins sabia din briũ,
 frațiorul cel mai mic
 cel mai mic și mai voinic.

1). Spun bătrînii că mai de mult nu erau ferestri de sticlă ca astăzi, ci numai să făcea la casă locul unde a fi ferestile puse, apoi să punea burduf (pele de oac lîne gri-jitâ) supțire, care lumina casa, dar prin care nu puteai vede nimic afară. În acest cîntec, care arată a fi cam vechisor, nu zice: «pe ferestă m-oî uita», căci nu putea vedea nîmica, ci numai desprinzînd-o sau cum zice cîntecul «destupînd-o», putea să să uite pentru a vedea pe «badița» ei.

~~mic de stat și bun de sfat~~
 din gură o cuvîntat :
 Stați frați nu vă împușcați,
 că așa-i riindul fetelor
 ca și vara merelor ;
 ele pîn ce-s tinerele
 stau pe creangă 'nșirățele,
 iară dacă 'mbătrînesc
 cad pe jos și putrezăsc
 nimăruî nu trebuesc.

(Auzit de la Cozan I. Maria din
 Crucea.)

466. — Luncă, luncă mult ești
 lungă,
 stați trei voinici să ajungă ;
 trei voinici cu trei cai mici.
 Și murguși-s verișori,
 și voinici-s frățiori.
 Intr'un capăt de luncuță
 este mîndră poeniță ;
 în mijloc de poeniță
 este-o răce fintiniță
 zidită cu tămîiță,
 și 'n mijloc de fintiniță
 este-un mîndru stejărel
 cu frunza de petrinjel.
 Iar jos lingă stejărel
 este un pat mîndru rotat

(Auzit de la Nastacuța Th. Cozan, din Șerpele, căt. Crucea).

din patru scînduri de brad.
 Da pe pat ce-î așternut ?
 Iarbă verde de la Prut,
 otavă de la pămînt
 cergă nouă de la tirg.
 Da pe pat cine-î culcat ?
 Vasilică fărîmăcat.
 Da cine l-o fărîmăcat ?
 Două fete dintr'un sat
 și-o nevastă cu bărbat.
 Dar cu ce l-o fărîmăcat ?
 Cu surcină din grădină,
 cu apă de la fîntină,
 cu stîlciță din porțiță,
 cu păr galbăn din costiță,
 cu-o pană de liliac
 ca să nu deie de leac.
 Vasilică, struț de flori,
 orî mi te scoală orî morî,
 că mie-mî vin peșitori,
 în toată. Jorî cite doi,
 și sîmbăta cite cincî
 să mă ducă de pe aici.
 — Eū așa m'oiū scula
 dacă tu mie mi-î da :
 mură coaptă 'n postu mare,
 sloi de gheață 'n dric de vară,
 buți de caș în dric de iarnă.

Culese de **Leon Mrejeriū**, inv.

467. — Bădiță cu cușma neagră,
 du-mă 'n lume de și-s dragă ;
 de și-î rușine cu mine
 fă-mă brîu pe lingă tine ;
 de și-î rușiue cu brîu,
 fă-mă lumină de săū
 și mă leagă 'n sînul tăū.

Și unde vei insera
 tu ț'aprinde lumina.
 Asta-î lumină de săū
 drăguță din satu meū ;
 asta-î lumină de ceară
 du-mă bade 'n a mea țară.

468. — Foae verde sălcioară
 mi-o eșit Bujor în țară.
 Bujor pradă și omoară,
 pe ciocoi mi-î bagă 'n boală.
 Icea 'n vale, cole-n vale
 strig' un glas duios cu jale,
 și nu-î glas duios cu jale
 ci e glas de fată mare.
 Iei în vale la fîntină
 două fete spală lină,
 bujor le ține de mină.
 Iei în vale la pîrîu
 două fete spală griu,
 bujor le ține de briu.
 Iei în vale la Pîlita
 două fete culeg linte,
 bujur le scoate din minte.

469. — Firicel de iarbă neagră
 răsai lună, răsai dragă,
 să se vadă prin livadă,
 să cosese pelin și iarbă,
 să dau mîndri să-mi desfacă.
 Am să-î dau un leu bătut,
 sa-mi disfacă ce-a făcul,
 că nu pot să te mai uit.
 Toată noaptea mi stai în gînd;
 nici nu-s noaptea cu somnu
 nici nu-s ziua cu lucru,
 tot la tine cu gîndu.

470. Ș'apoi foae de bujor
 cărărușă la ocol
 crească iarbă și mohor,
 m'am iubit c'un domnișor ;
 dar mămuța m'o simțit,
 la tătuța m'o pîrit.
 Tatuța s'o suparat,
 de minuța m'o luat,
 la chilie m'o bagat,

pe chilie-o pus lacată,
 pe lacată-un stan de peatră.
 Eū tînără și 'nfocată
 mă uitai pe sub lacată,
 văzui soare răsărînd
 fete cu flăcâi șăzînd.
 — numai puiul meu plîngînd ;
 văzui soare răsărea
 — fete cu flăcâi juca
 numai puiul meu ofta ;
 da-ŭ-ar D-zeu un vînt,
 să dea peatra la pămînt,
 lacata a rugini
 eū la tine oiū veni
 și noi iară ne-om iubi.

471. — Foiliță mărul
 ie-mă 'n brațe dorule,
 de mă trece vadurile
 și toate pădurile,
 muntele cu florile
 ca să-mi văd surorile.
 Că eū trăesc cu străinii
 de-o scăzut carnea pe mine.
 Stați surori s'o cîntărim ;
 nici o litră nu găsim
 nici o litră, nici o ceașcă
 că de dușmanî nu-î remasă ;
 nici o ceașcă, nici un dram
 că î mîncată de dușmanî.
 Rău-î maică prin dușmanî
 ca vara disculî prin scai.
 Foiliță de alior
 am avut un puișor
 și s'o dus și m'o lasat
 nu știu pe-a cui mînu' o 'ntrat.
 Pentru tine puișor
 nici noaptea nu pot să dorm.
 Cînd adorm noaptea mai bine
 visez puiul lingă mine ;

mă trezesc
și nu-l gădesc,
cu dorul mă viujolesc,
cu jă'e mă prăpădesc.

472. Foiliță lămiță
scoală, scoală, măi bădiță,
că de cînd nu-ți este bine
nu te-ai mai uitat la mine.
Da te scoală și te uită
cum te plîng cu jăle multă,
cum te plîng, cum te jălesc
și de jăle mă sfîrșesc.
Of! nu pot merge 'n picioare
că măi mă sfîrșesc de jale,
și te 'ntoarnă și te uită,
cum te plîng cu jăle multă.
Of! cum te înduri de mine!
de mă lași să plîng după tine;
vin de mă ție și pe mine
să fiu la un loc cu tine

473.—Foiliță de-alunică
trece Mircea prin potică,
și 'utilniră o fetică
care purta cofă 'n mină
cu apă de la fîntină
—Copiliță stăi să beu
recori-te-ar D-zeu!
—Eu mă tem, măi dragul meu!
—Copiliță nu te teme,
că el de te-a bănu
cu paloșul l-oîu lovi
cu pămînt l-oîu învâli.
Fetișoara că-î spunea;
Pleacă'n vale pe sulfină
că-î găsi o cofă plină,
scoasă chiar de mina mea
și descalică ș'o bea.
Be-o toată, dacă-î vrea,

da-ți fă cruce peste ea
și să-î suflă peste față
să nu fie descintată,
de vr'o babă blastamată,
să te-ajungă vr'o nălucă
și 'n pădure să te ducă.
Fetișoara-î spunea iară.
El mereu o năvălea
și cruce că nu-și făcea
nicî nu suflă peste apă
și bău cofa de-odată,
și-l lovi un dor de fată.
Si 'nghiți de două ori
și-l luară reci flori,
și 'nghiți și de trei ori
și-o picat chiar mort în flori.

474.—Foaie verde de-o călină
pe cel deal, pe cea colină
este-o creangă de sulfină,
bate vîntul ș-o alină;
dar nu-î vina crenguței
cum e vina mămuței
că nu mă lasă a iubi
cu cine m'oî potrivii.

475.—Ș'apoi foaie de un spanac
păsărea de pe harag
rău m'ai blastamat să zac
ori de cori, ori de varsat,
ori de dor de-amorezat

476.—Ș'apoi foaie bob orez
Marișă cu ochii verzi
eși afară de mă vezi
pîn ce sunt grițele verzi,
că dacă s'ar secera
tot îi plînge și-î ofta.

477.—Foaie verde măr cireș

de s'ar face dealu șăs
și pădurele ovăs
să văd de unde-am purces.
Am purces de la Putna
de la puica Catinca.
Am lasat-o sănătoasă
șede la gherghef și coasă.
Nu știu coasă ori discoasă
știu că lacrămî multe varsă.
Arde inimioara 'n mine
ca 'ntrun cuptioraș de pine,
nime'n lume nu mi-o sliuge
nici scripcariu cu scripca
nici cobzariu cu cobza,
numai puica cu gura
imî potoale inima.
— Chiralină lină
floare de grădină!
rumână copilă
vină 'napoi, vină
că tu t-ai uitat
scurteicuța 'n pat.
— Ba eū n'am uitat

(Culese din județul Suceava).

că eū am lasat
de necazu meū
de uritu tău.
— Chiralină lină
floare de grădină!
vină 'napoi, vină
că tu ț-ai uitat
papuciū sub pat!
— Ba eū n'am uitat
că eū i-am lasat
de necazu meū
de uritul tău.
— Chiralină lină
vină 'napoi, vină,
ca tu ț-ai uitat
inelu pe masă
ineluș de-argint
care ai logodit.
— Ba eū n'am uitat
ca eū am lasat
de necazu meū
de uritu tău.

M. Lupescu.

SNOAVE

Greul la anul nou.

Se zice că la Greci e obiceiul că la anul nou fie-care familie adună toate lucrurile ce au în casă (se vede că nu mai au alt ceva pe afară) și le face grămadă în mijlocul casei, ca să vadă cit de mare a fost grămada anul ce a trecut, adică cam ce avere au. Apoi se așază femeia într-o parte a grămezei, iar bărbatul în cealaltă parte și strigă bărbatul către femeie; „mă vezi? mă vezi?“, iar femeia -i răspunde: „*anul ăsta te văd, la anul să nu te mai vad!*“

Gazda și musafirul.

Un om odată se duse în vizită la un prieten. Rămîne în acea

zi la masă la el, ba și seara. Doarme acolo. A doua zi așa, a treia așa, ba și a patra zi. Omul fiind că avea musafir, ca ori care trebuia să gătească bucate mai bune și alte multe, care cînd e singur, nu le face. Văzînd că musafirul nu mai pleacă, și cum gazda sa era și cam econoamă, se vorbeau mereu între dîșii (om și nevastă) cum ce să facă să scape de musafir; nu găsea nici un mijloc, cu care să-l facă să plece, fără să-l supere.

Intr'o zi el zice nevastei : nevastă ! mîine o să mă fac că caut ceva și să răscolese prin casă, necăjit foc. Musafirul văzîndu-l așa necăjit îl întrebă : „De ce te ai supărat așa tare ? Ce cauți și nu găsești ? Cum să nu mă supăr frate ? Caut un contract și nu-l găsesc ; invinovățînd și cătînd rău către nevastă. Ce contract cauți ? Il întrebă din nou musafirul. Contractul cu casele, să văd dacă le am luat în tovărășie cu D-ta, că mîine este termenul de plată a chiriei.

Musafirul, fiind om foarte avar, cum auzi asta, îi răspunse repede : nu mai căuta, nene, degiaba, eăci știu eu bine că nu sintem tovarăși ; eu plec acum.

Astfel scăpă gazda de musafirul hurdu-belea.

George Popescu-Ciocănel

Licențiat în Litere,

Fost revisor școlar,

Profesor la Gimnaziul din Tirgoviște.

DESCÎNTECE

De mușcătură de șerpe

XI.

Pasăre albă codalbă, din cer sbura, pã bucium să punea ; buciumu să umfla și șarpele crăpa. Dar dă leac ce-l dai ? Apã ne'n-cepută de la puș adusă, nula dă alun, viță retezată, peste gard aruncată, mușcătura dă șarpe vindecată.

Se descîntă de trei ori în apă neincepută, cu un baș de alun, unul de viță și un paiu din mătură, pe cari le aruncă peste un gard, împreună cu apa, după ce mai întal a udat pe bolnav la rană.

XII.

Plecă (cutare) pã cale, pã cărare, să 'utilni cu'n șarpe balaor mare ; il mușcă, il venină ; Incepu a să văita, iar Maica Precista din cer l-auză, pã scară dă argint pã pãmînt să cobora, și cu viță

de vie să ıntilni și-i zisă : -- Buna dimineață, viță de vie, — Mulțămim sintă Mărie. — Sinta Marie zise : — Viță de vie, să eî cu tine o bită dă bozie, o bită dă soc și una dă alun, și să lovești pă balaor, să vindece mușcătura, să scoată veninătura. 2) Nouă buți legate, nouă dăslegate 3], să să vindece mușcătura, să cure veninătura, cum cură rachiul pă țăvile cazanului, așa să cure veninătura șarpelui 4] ; cum cură vinu pă blană, așa să să vindece rana 5). Intr'o poenită este o fintiniță, și pă fintiniță o pasăre pestriță, pă bucium să puse, bucium s'aprinse, nouă ploî dete, și focu să stinse, vița dă vie luată, pă gard aruncată, mușcătura dă șarpe să fie vindecată.

XIII

Șarpe veninat și bălțat, mușcătură dă șarpe și dă șărpoaică și dă balauroaică, cum cură din viță vinul, așa să cure din (cutare) veninu.

— Se descintă în apă cu o cracă de alun, se udă rana și-i dă să guste.

(Auzite de la Ioana Costăchioaca, din Ceparii Bărsăștii, Argeș).

Culese de Gh. Rudeanu.

XIV.

— Tu, nespălatule, ce șezi pe lădoiū ? — Oîū ședea, că am mușcat pe cutare și nu moare. — Da de ce l-ai mușcat ? -- L-am mușcat că m-a călcat, oasele mî-a sfărămat. — Da nu ți-i frică că te-oîū bate cu băl de alun, dinții să-ți sfărîm, ochii să-ți cruntezi, veninul să ți-l verși în pămîntul Palestinei, în pirăul lui Iordan unde s-a creștinat Hristos, în ziua lui sfînt Ion, amin.

(Auzit de la Maria V. Axinte Ferariu, din Buhoei, Bacău)

Cules de I. Dimitrescu Durău.

DE BUBE DULCI.

Tu, floare frumoasă, pusăși masă dă mătase, pă toate bubele le chemase, numai p'ale dulci uu le chemase, și ele să miniase, rău să ofilase, din vîrf să plecasse, din rădăcină să uscasse.

2]. Bucata aceasta se repetă de trei ori
3, 4, 5]. Se repetă de trei ori.

— Se descintă cu un paiu în balegă de vacă cu care se moaie pe bube, și după aceea o lipește pe coș să se usuce, ca împreună cu ea să se usuce și bubele.

DE LUAREA CUȚITULUI.

Ija mijă, ai pus cuțitu la cutare, nebotezat, negrijit, nespovedit și necununat; eū il iaū botezat, grijit, spovedit și cununat. D'o fi cuțit din sfinte, cuțit dă la cumnală, cuțit dă la surată, cuțit dă la vecină, dă la parte bărbătească, și dă la parte femeiască, cuțit dă la voinic, sau dă la fată mare, cuțit dă la miază-noapte, dă la mează-zi, dă la răsărit sau dă la apus, ori din ce parte ar fi, eū ți-l iaū și ți-l întore de nouă ori mai mult. Să eși cuțit dă la cutare, din inimă, din ficat, din mîini, din picioare, din creierii capului, să rămie cutare curat, luminat, ca argintu stricurat, cum D-zeū l-a lăsat.

— Acesta se zice de nouă ori cu cuțit cununat de trei ori, sau de 9 ori cu un fier de plug și o secere; aceste trei le arde în foc de trei ori și le stinge în apă curată pe care o bea bolnavul, și se udă.

DE RIIE

Tu, piatră vinătă, eū te cumpăr din tirg, nu dă frumoasă, ci ca să scoți rîca dă la cutare; pină simbătă, tu riie românească, riie căprească, r. epească r. porcească, r. ligănească, r. turcească, r. călugărească, r. ovreiască, r. păsărească, ori ce fel de r. o fi, r. din Iele, r. măgărească, r. soră cu sfrinția, r. picinginoasă, dă 99 dă neamuri, să eși dă la (cutare), să eși pină simbătă din măduvă'n os, din os în vine, din vine'n carne, din carne'n piele, din piele'n obiele, din obiele'n casă, din casă afară, să treci în altă țară, peste munți, peste hotare. Eū cu acu te înțep, cu mătura te mătur, te sfărîm, te risipesc, te luîduesc, să treci din țară'n țară. Cum nu poți eū răbda nemîncat, nebăut, ne'mbrăcat, ne'ncălțat, așa să nu poți tu răbda, pă trupu (cutăruia) să eși și să te duci, (cutare) să rămie curat, luminat, ca argintu sșricorat, cum D-zeū l-a lăsat.

— Acest descîntec se face în unt de capră roșie, se amestecă piatră vinătă și pucioasă, se unge bolnavul cu acest unt și se face sănătos.

DE MUTA PĂMÎNTULUI

Tu, muta pământului, eși din vatra focului, și te du la (cutare) pă umeri, cu coada să-l plesnești, cu ciocu să-l ciocănești, gura să i-o mușăști, limba să i-o scurtezi, mâinele să le giungești, picioarele să le ologești, ochii să-î orbești. Tu mugeo cu mugata să amușești gura lu cutare, să-l ciungești, să-l ologești, să-l amușești, soarele 'n piept și luna'n spate, că vorba cutăruia nu să mai poate înaintea zapciului și a judecătorului mormolocu pământului. — Cum a amorțit pământa toată lumea, așa să amorțască gura lu (cutare) dă rău asupra lu (cutare). Petre, cum ai împietrit pietrele, cremenele și lemnele, așa să împietrească gura lu (cutare). Lină dă oae, gura lu (cutare) să să moae; lină dă berbece, gura lu (cutare) să să lege.

— Se descintă privind într'un vas cu apă neincepută care, după descintec, se varsă pe locul pe unde trece acel dușman, sau se bagă în fântina de unde bea el apă. Acest descintec se face celui dușmănit de o persoană oare care.

DE SOARE SEC.

Am gindit că soarele sec e 'n cap; el a fost în lac ¹⁾. Soarele sec are nouă surori, capul mai are un dor; vine o sor și ia un dor; verdele codrului tău ia doru capului meu. Fugi isbitură că te ajunge stropitură, eși din cap și dute 'n lac.

— Se descintă în apă, seara, cind se vede soarele în apă, în modul următor; se ia 9 pietricele, și se duce la o apă unde se vede soarele în ea, și de 9 ori zice descintecul, aruncind fie-care dată una din cele 9 pietricele.

DE DRAGOSTE

Plecați joi de dimineață pe potecă neumblată; mă 'utilniî cu Maica Precista în cale. — Buna dimineață (cutare), ce vâicărești? — Cum nu m-oîu vâicăra, că tot uritu l-a adunat, pe fața mea l-a aruncat. — Maica Precista d'auza, de uriciune o spăla, cu buciumu buciuma, toată dragostea o aduna, pă (cutare) o arunca. Tu, sfinto soare, ai 12 raze, 6 dă-le lu (cutare), și 6 oprește-le fie; cum luminează peste toate luncile, peste toate grinele, peste toate mesele,

1) Se repetă de trei ori.

peste toate casele, așa să se isbească (cutare) după cuvintu cutăruia, după statu lui, după urma lui. Lua-i mură din gură și dede-i pe față dă obraz, să moară toată lumea dă nacaz; cum să bate limba dă ceru guri, dă măsele, dă dinți și dă gingii, așa să se bată tot norodu, și mai cu samă (cutare) dă cuvintu lu (cutare).

— Se descintă în apă sau în miere, cu busuioce, și bea și se unge.

(De la Ioana Costăchioaca).

DE TUSE.

Voi d'ai răi căcești, d'ai răi răcești, s'ai răi ursești, d'ai răi luptești, d'ai răi țigănești, d'ai răi turcești, d'ai răi românești, d'ai răi călugărești, tuse din Icle, t. din rănă, t. d'ai răi, t. călugărească, t. din apă rea, să eși din piept, din git, tuse dă noapte, t. dă ziua, t. săsască, t. cîinească, t. călugărească, t. ursească, t. românească, tu să eși, să nu mai tușești; tuse din Iele, t. d'ai răi, t. cu cășunătură, t. din băutură, t. cu isbitură, tu să eși, că dacă nu-i eși de voce, îi eși dă mare nevoie, și 'n apă te-o-iu ineca, cu cuțitu te-o-iu tăia, cu fusu te-o-iu înțapa, cu mătura te-o-iu mătura, în apă te-o-iu ineca, cu cuțitu te-o-iu depărta; cutare nu vă ști ținea, nu vă ști adăpa. Hu! ursarilor, hu! țiganilor, hu! măgarilor, hu! cailor, hu! telegarilor; tu nu mîna răutățile și boalele și zăcerile, și te du pîn păduri dese, pîn scorburi, pîn bolovană, pîn bălți părăsite, că d'acolo vă luați și vă căpătați, acolo zăceți să vă prăpădiți.

— Se descintă în apă și în usturoi. Cu apa se spală, și usturoiul îl minincă copt, și se fierbe rachiū pe care-l bea la căldură. Dacă bolnavul o fi cîntărit, se cîntărește și aceste lucruri.

DE VENIN.

Tu, venin din zece, venin din 9, v. din 8, v. din 7, v. din 6, v. din 5, v. din 4, v. din 3, v. din 2, v. din unu, v. din nici unu; tu v. din nacaz, v. din amor, v. din apă, v. din mincare, v. din supărare, v. cu băutură, v. cu umflătură, nu umfla, nu junghia, și eși dă la cutare, din băerile inimi, din b. bojogilor, din b. rănunchilor, din b. ficașilor; nu durea, nu cuțita, și eși dă la cutare cu toate amărăciunile, cu toate umflăturile, cu toate veninurile, cu toate cuțitele, din toate incheeturile, și din tot trupu cutăruia. Cocoșii cîntară, răot și venin mincară, eū rămăseiū ușor ca și un bujor.

— Se descintă în 9 boabe de mei, pe cari le bea în apă, noaptea, la cîntarea cocoșilor.

(Auzite de la Ion Tomescu, din Rudenț, Argeș).

Culese de G. Rudeanu.

PENTRU ADUSUL LAPTELUI.

S'a sinicat și minicat (numele vacii) și la cireadă a plecat; la giumătate de cale i-a eșit stricătorile, fărnicătorile, de coarni-o ciuntat-o, de coadă o scurtat-o, dulcele și mana i-o luat-o, ea o purces cu un glas mare rîncăluind, bonecăluind, nime n'o auzit-o, nime n'o văzut-o. — Maica Domnului o auzit-o, Maica Domnului o văzut-o. — Ce te rîncăluiești (numele vacii), ce te bonecăluiești? — Cum nu m-oî rîncălui, cum nu m-oî bonecălui, eă m'am minicat și m'am sinicat, și la cireadă am plecat; stricătorile și fărnicătorile înainte mi-o eșit, de coarne m'o ciuntit, de coadă m-o scurtat, dulcele și mana m'o luat. — Maica Domnului o zis: — Nu te mai rîncălui, nu te mai bonecălui, și du-te la (numele descîntătorului său descîntătoareii), care descîntă, că ea te a descînta cu răchită rășădită, cu buruiană din fața isvorului, laptele să-ți isvorească, păru-ți să se netezească; coarnele ți s'or împreuna, părul ți s'a netezi, dulcele și smintina ți-a spori. De pin toate isvoarele laptele și smintina a veni, de pin toate erghili, și din toată florile, smintina să-ți sporească și laptele să-ți isvorească.

— Acest descîntec se face în modul următor: Se pune într'un căuș cu tărîțe și un bulgăr de sare, crengi de răchită, buruiană din fața isvorului. Sarea se duce într'un mușuroi cu furnică împreună cu o bucată de pine, și se zice: Furnicilor să umblați țara în lung și în lat și să aduceți mana (numele vacii) că eă vă ciustese cu pine și cu sare. — Se lasă trei zile în mușuroi, și apoi se pune în tărîță și se dă vacii.

(Auzit de la Maria V. Axinte Ferariu).

Cules de I. Dim. Durău.

Note bibliografice.

Lazare Sainéan: *L'Etat actuel des études de Folk-Lore*. — Paris, Librairie Léopold Cerf (12, rue Sainte-Anne), 1902. — Acest studiu

al D-lui Lazăr Șăineanu, profesor liber la școala de Studii Inalte (Ecole des Hautes-Etudes) din Paris, este lecțiunea de deschidere al unui curs liber, făcut de D-sa la acea școală, despre *Folklorul balcanic în relațiunile sale cu mitologia clasică*. În 30 pagine de un stil concis, D-l Șăineanu arată destul de lămurit că nici una din teoriile asupra originii basmelor (și ale celorlalte producțiuni a geniului popular) nu se pot susține cu succes. D sa atacă, mai cu samă, teoria istorică a lui Benfey susținută și dezvoltată, în mod magistral, de savantul Cosquin, după care folklorul universal are un singur izvor: India. Se găsește, însă, basme zise de origină indiană pe cari și le povestiau deja egiptenii, contemporanii ai lui Moise; sînt basme cu un fond comun popoarelor celor mai independente în timp și în spațiu, basme necunoscute indienilor... sînt, în fine, atitea încercături din cari partizanii acestei teorii nu pot să iasă cu succes. — Nici teoria antropologică nu poate fi susținută cu succes. „Această școală preocupată numai de a descoperi urme de ale umanității preistorice, sau rămășiți de obiceiuri vechi, face în general o completă abstracție de puterea creatoare a imaginației populare, care inventează pentru plăcerea de a inventa, și mai cu samă face abstracție de concepțiunile menite a scoate la iveală preocupățiunile morale ale acestei lumi deosebite.” — Cînd cetim cu atenție un număr de basme, zice D-l Ș., rămînem surprinși de modul particular cum sînt privite ființele și lucrurile. Poporul pretutindenii a privit lucrurile prin o prismă cu totul deosebită de aceea a eugetatorilor și a moralistilor. Așa, totdeauna și pretutindenii poporul a manifestat o predilecție pentru cei mici: pentru cei slabi și infirmii, pentru ființele desprețuite de cealaltă lume, și pe cari el, poporul, se silește să le înalțe și să le îmbrace cu virtuți miraculoase. De aici, aparențele înșelătoare date eroilor, animalelor, lucrurilor din basme; căci această înclinare a imaginațiunei populare nu cunoaște nici o margine, și cuprinde natura întregă; o găsim în legendele grecești, în tradițiunile biblice, în poveștile selbatecilor și în ale popoarelor civilizate. În virtutea acestei tendinți de a da o compensație ideală inegalităților naturei, copilul cel mai mic e totdeauna mai inteligent și mai curajos: slăbiciunea fizică, ajutată de inteligență, triumfă asupra forței brutale. Aceste fapte bizare la prima vedere își găsesc explicație în această psihologie populară, care decurge din trebuința de echitate care chinuște spiritul mulțimei. În lumea basmelor, egalitatea cea mai absolută domnește pretutindenii, și toate deviațiunile aparente ale ordinii firești a lucrurilor sînt răs-

A APĂRUT :

≡ **DUPĂ DRAGOSTE** ≡

un volum de schițe și nuvele, cuprinzind 200 pagine, de

ARTUR GOROVEI

Acest volum, care se vinde în librării cu 1 leu 25 bani, îl oferim, membrilor și abonaților revistei noastre, cu un leu, expediat franco.

Prețul se primește și în timbre postale.

La Tipografia și Librăria

M. SAIDMAN

FALTICENI

Se află de vânzare:

Caiete speciale divizia I-a de I. Nicolescu-Radu a 6 bani bucata.

Și caiete speciale de divizia II-a și a III-a cu prețuri reduse.

Caiete de Dictando, Aritmetică, și Caligrafie a 2 lei 80 bani suta.

Topuri de hârtie de la 1 leu 80 b. în sus.

**Asemenea execută Tipografia orî-ce lucrări
cu prețuri reduse.**
